

OBWIESZCZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 13 lipca 1988 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach.

1. Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 26 maja 1988 r. o zmianie ustawy o cenach (Dz. U. Nr 16, poz. 112) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. Nr 7, poz. 52), z uwzględnieniem:

1) zmian wprowadzonych ustawą z dnia 21 grudnia 1983 r. o zmianie niektórych ustaw wprowadzających reformę gospodarczą (Dz. U. Nr 71, poz. 318), objętych jednolitym tekstem ustalonym obwieszczeniem Ministra do Spraw Cen z dnia 15 lutego 1984 r. (Dz. U. Nr 13, poz. 59),

2) zmian wprowadzonych ustawą z dnia 31 lipca 1985 r. o dostosowaniu przepisów niektórych ustaw określających funkcjonowanie gospodarki do uwarunkowań

i potrzeb dalszego rozwoju społeczno-gospodarczego kraju (Dz. U. Nr 37, poz. 174), objętych jednolitym tekstem ustalonym obwieszczeniem Ministra do Spraw Cen z dnia 15 października 1985 r. (Dz. U. Nr 49, poz. 261),

3) zmian wprowadzonych ustawą z dnia 18 grudnia 1986 r. o zmianie niektórych ustaw określających funkcjonowanie gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 47, poz. 226), objętych jednolitym tekstem ustalonym obwieszczeniem Ministra Finansów z dnia 3 marca 1987 r. (Dz. U. Nr 8, poz. 52),

4) zmian wprowadzonych ustawą z dnia 26 maja 1988 r. o zmianie ustawy o cenach (Dz. U. Nr 16, poz. 112) oraz zmian wynikających z przepisów ogłoszonych

przed dniem wydania niniejszego jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst nie obejmuje następujących przepisów.

1) art. 24 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. Nr 7, poz. 52) w brzmieniu:

„Art. 24. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.”

2) art. 9 ustawy z dnia 21 grudnia 1983 r. o zmianie niektórych ustaw wprowadzających reformę gospodarczą (Dz. U. Nr 71, poz. 318) w brzmieniu:

„Art. 9. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1984 r.”

3) art. 8 ustawy z dnia 31 lipca 1985 r. o dostosowaniu przepisów niektórych ustaw określających funkcjonowanie gospodarki do uwarunkowań i potrzeb dalszego rozwoju społeczno-gospodarczego kraju (Dz. U. Nr 37, poz. 174) w brzmieniu:

„Art. 8. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.”

4) art. 10 ustawy z dnia 18 grudnia 1986 r. o zmianie niektórych ustaw określających funkcjonowanie go-

spodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 47, poz. 226) w brzmieniu:

„Art. 10. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1987 r.”

5) art. 2, 3 i 5 ustawy z dnia 26 maja 1988 r. o zmianie ustawy o cenach (Dz. U. Nr 16, poz. 112) w brzmieniu:

„Art. 2. Do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy, a nie zakończonych do tego dnia, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 3. W ustawie z dnia 29 grudnia 1982 r. o urzędzie Ministra Finansów oraz o urządach i izbach skarbowych (Dz. U. Nr 45, poz. 289, z 1985 r. Nr 12, poz. 50 oraz z 1987 r. Nr 3, poz. 18 i Nr 33, poz. 180) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 po wyrazach „kontrolni finansowej” dodaje się wyrazy „i cen”.

b) w ust. 2 po wyrazach „kontrolni finansowej” dodaje się wyrazy „i cen”.

„Art. 5. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1988 r.”

Minister Finansów: *B. Samojlik*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Finansów z dnia 13 lipca 1988 r. (poz. 195)

USTAWA

z dnia 26 lutego 1982 r.

o cenach.

Art. 1. Ceną w rozumieniu ustawy jest wielkość wyrażona w jednostkach pieniężnych, którą nabywca obowiązany jest zapłacić sprzedawcy za towar lub usługę.

Art. 2. W obrocie stosuje się ceny urzędowe, ceny regulowane oraz ceny umowne.

Art. 3. 1. Cenami urzędowymi są ceny ustalane przez właściwe organy administracji państwowej.

2. Ceny urzędowe ustala się na niektóre:

- 1) środki spożycia i usługi, mające podstawowe znaczenie dla kosztów utrzymania lub ochrony zdrowia ludności,
- 2) środki produkcji i usługi, mające podstawowe znaczenie dla kosztów wytwarzania,
- 3) podstawowe produkty rolne, skupowane przez jednostki gospodarki uspołecznionej.

Art. 4. 1. Ceny urzędowe środków spożycia i usług (art. 3 ust. 2 pkt 1) wytwarzanych (świadczonych) w kraju ustala się na podstawie uzasadnionych kosztów ponoszonych przy produkcji i sprzedaży tych towarów oraz świadczeniu usług, z uwzględnieniem zysku.

2. Ceny urzędowe importowanych środków spożycia (art. 3 ust. 2 pkt 1) ustala się w odpowiedniej relacji do cen obowiązujących na zbliżone towary produkcji krajowej.

3. Ceny urzędowe środków produkcji i usług (art. 3 ust. 2 pkt 2) wytwarzanych (świadczonych) w kraju oraz importowanych, w tym szczególnie ceny urzędowe surowców i materiałów, ustala się na podstawie przeciętnych cen uzyskiwanych lub płaconych w obrotach wolnodewizowych w handlu zagranicznym.

4. W razie gdy brak jest warunków do ustalenia cen na wytwarzane w kraju środki produkcji lub usługi,

o których mowa w ust. 3, na podstawie cen kształtujących się w handlu zagranicznym, ustala się je na podstawie uzasadnionych kosztów produkcji, ponoszonych przy wytworzeniu tych towarów lub świadczeniu usług, z uwzględnieniem zysku.

5. W cenach urzędowych uwzględnia się podatek obrotowy oraz cło, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów sprzedaż podlega obciążeniu podatkiem obrotowym, a import — cłem.

6. Ceny urzędowe towarów i usług, wymienionych w ust. 1 i 4, ustala się na poziomie niższym od wynikającego z uzasadnionych kosztów produkcji oraz zysku, jeżeli z ważnych względów na podstawie odrębnych przepisów przyznana zostanie odpowiednia dotacja na pokrycie powstającej w ten sposób straty.

7. Ceny urzędowe produktów rolnych (art. 3 ust. 2 pkt 3) ustala się w wysokości zapewniającej opłacalność ich produkcji w podstawowej części gospodarstw rolnych, z uwzględnieniem stosunku dochodów ludności rolniczej do dochodów ludności nierolniczej. Jeżeli cena nie zapewnia opłacalności produkcji, powinna ulec odpowiedniej zmianie.

8. Przy ustalaniu cen urzędowych — poza szczególnie uzasadnionymi wypadkami — należy kierować się dążeniem do osiągnięcia równowagi rynkowej.

9. Ceny urzędowe towarów są różnicowane w zależności od poziomu ich jakości, w tym także od klas i gatunków.

10. Ceny urzędowe są cenami loco sprzedawca, chyba że w decyzji ustalającej cenę postanowiono inaczej.

11. Minister Finansów, w drodze rozporządzenia, określa szczegółowe zasady i metody ustalania kosztów uzasadnionych, o których mowa w ustawie.

Art. 5. 1. Cenami regulowanymi są ceny ustalane przez sprzedawców lub ich zrzeszenia na podstawie zasad określonych przez właściwe organy administracji państwowej.

2. Organy administracji państwowej, przy określaniu zasad ustalania cen regulowanych, kierują się przepisami art. 4. W zasadach ustalania cen regulowanych należy w szczególności określić metody kalkulacji kosztów oraz naliczania zysku.

3. Ceny regulowane importowanych środków produkcji ustala się w wysokości ich cen zakupu w walucie obcej, przeliczonych na złote według obowiązującego kursu, z uwzględnieniem marż handlowych. Przepis art. 4 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

Art. 6. 1. W szczególnie uzasadnionych wypadkach Minister Finansów może określić towary i usługi, na które ustala się ceny regulowane, z wyjątkiem towarów i usług, na które ustala się ceny urzędowe.

2. Przy ustalaniu cen regulowanych przepis art. 4 ust. 6 stosuje się odpowiednio.

Art. 7. 1. Rada Ministrów uchwala wykaz towarów i usług, na które ustala się ceny urzędowe (art. 3 ust. 2).

2. Minister Współpracy Gospodarczej z Zagranicą, w porozumieniu z Ministrem Finansów, określa towary objęte wykazem wymienionym w ust. 1, na które w rozliczeniach eksportowych i importowych stosuje się ceny urzędowe.

Art. 8. 1. Jeżeli sprzedawca pobiera rażąco wysoką cenę, izba skarbowa może wydać decyzję nakładającą na niego obowiązek obniżenia ceny lub stosowania na czas określony, nie dłuższy niż rok, ceny regulowanej na inne towary lub inne usługi niż ustalone na podstawie art. 6 i 7.

2. Przez cenę rażąco wysoką rozumie się cenę znacznie przewyższającą ceny takich samych lub podobnych towarów, usług, obiektów i robót budowlanych w obrotach handlu zagranicznego bądź na rynku krajowym, z uwzględnieniem różnic w poziomie jakości, oraz cenę dyskryminującą określonych odbiorców.

3. Minister Finansów określa w drodze rozporządzenia:

- 1) zasady kwalifikowania ceny towarów i usług jako rażąco wysokiej oraz okres obowiązywania ceny obniżonej,
- 2) w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa zasady kwalifikowania ceny obiektów i robót budowlanych jako rażąco wysokiej oraz okres obowiązywania ceny obniżonej.

Art. 9. 1. Ceny urzędowe oraz ceny regulowane są cenami maksymalnymi.

2. Organ administracji państwowej właściwy do ustalania urzędowych cen skupu produktów rolnych może ustalić je jako ceny minimalne.

Art. 10. 1. Obowiązek stosowania cen urzędowych, o których mowa w art. 3, oraz cen regulowanych nie dotyczy sprzedaży towarów i usług przez rolników, rybaków, rzemieślników i inne jednostki gospodarki nie uspołecznionej, w tym również sprzedaży za pośrednictwem jednostek gospodarki uspołecznionej.

2. W wypadkach społecznie uzasadnionych Minister Finansów może na czas określony wprowadzić obowiązek stosowania cen urzędowych lub regulowanych w stosunku do niektórych towarów i usług, sprzedawanych przez jednostki, o których mowa w ust. 1.

Art. 11. 1. Ceny umowne ustala się na towary i usługi nie objęte przepisami art. 3, 6, 7 i 8, z zastrzeżeniem przepisu ust. 2.

2. Ceny umowne ustala się również na towary i usługi objęte przepisami art. 3, 6 i 7, jeżeli są one wykonywane dla określonego odbiorcy i według wymagań technicznych przez niego ustalonych (towary i usługi kooperacyjne, nietypowe).

3. Ceny umowne ustala się w drodze ich uzgodnienia przez strony zawierające umowę.

4. Ceny umowne ustala się na niższym poziomie, jeżeli z ważnych względów na podstawie odrębnych przepisów przyznana zostanie odpowiednia dotacja przedmiotowa.

5. Przy uzgadnianiu cen umownych sprzedawca, na wniosek odbiorcy, ma obowiązek przedstawić mu kalku-

lację ceny; przepis ten nie dotyczy sprzedaży w placówkach handlu detalicznego.

Art. 12. 1. Kalkulacja ceny obiektów i robót budowlanych jest sporządzana na podstawie kosztorysa.

2. Minister Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa, w porozumieniu z Ministrem Finansów, określa metody kosztorysowania obiektów i robót budowlanych, jednolite dla wszystkich jednostek gospodarczych.

3. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może upoważnić organy administracji państwowej do:

- 1) określania zasad opracowywania kosztorysowych norm nakładów rzeczowych obiektów i robót budowlanych,
- 2) opracowywania i wydawania kosztorysowych norm nakładów rzeczowych.

4. Minister Finansów w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa, w drodze rozporządzenia, może wprowadzić obowiązek sporządzania przez zamawiających (inwestorów) przed zawarciem umowy kosztorysu na określone obiekty i roboty budowlane.

5. Minister Finansów w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa, w drodze rozporządzenia, może określać niektóre maksymalne wskaźniki elementów składowych ceny na potrzeby sporządzania kosztorysów przez zamawiających.

Art. 13. 1. Rada Ministrów, w celu przeciwdziałania niekorzystnym zjawiskom społeczno-gospodarczym, może:

- 1) zamrozić ceny na okres nie dłuższy niż trzy miesiące,
- 2) wprowadzić okresowy zakaz podwyższania cen na określone grupy towarów i usług, poza określonymi przez nią wypadkami wynikającymi z działania czynników niezależnych od jednostki gospodarczej (sprzedawcy).

2. Minister Finansów może:

- 1) wprowadzić okresowe, maksymalne wskaźniki wzrostu cen umownych i regulowanych na określone grupy towarów i usług,
- 2) wprowadzić obowiązek informowania przez jednostkę gospodarczą (sprzedawcę) izb skarbowych o zamiarze podwyższenia ceny umownej i regulowanej w terminie 21 dni przed datą wprowadzenia jej w życie,
- 3) wprowadzić obowiązek informowania przez jednostkę gospodarczą (sprzedawcę) izb skarbowych o dokonanej zmianie ceny umownej i regulowanej oraz o przyczynach tej zmiany,
- 4) określić zasady stosowania cen skupu, zbytu, hurtowych i detalicznych odpowiednio do szczebli obrotu towarowego.

3. Minister Finansów, w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa, może wprowadzić okresowe, maksymalne wskaźniki wzrostu cen umownych i regulowanych na obiekty i roboty budowlane.

4. Izba skarbową może w terminie 14 dni od otrzymania informacji, o której mowa w ust. 2 pkt 2, odroczyć dokonanie podwyżki ceny na okres nie dłuższy niż trzy miesiące. Złożenie odwołania nie wstrzymuje wykonania decyzji.

5. Minister Finansów może zawierać z jednostkami gospodarki społecznej porozumienia w sprawach cen

umownych, określające dopuszczalny wzrost poziomu cen umownych oraz warunki tego wzrostu.

Art. 14. 1. Minister Finansów może upoważnić do stosowania dopłat do cen urzędowych i regulowanych przysługujących sprzedawcy lub opustów od tych cen przysługujących odbiorcy z tytułu zawarcia długoterminowych umów sprzedaży i dostawy, zwłaszcza elementów kooperacyjnych, określając równocześnie górną lub dolną wysokość dopłat i opustów.

2. Wojewódzkie rady narodowe mogą wprowadzić, w wypadkach uzasadnionych ważnymi potrzebami społecznymi, obowiązek stosowania dopłat do cen za usługi turystyczne i wypoczynkowe, z wyjątkiem usług świadczonych na rzecz obozów, kolonii i innych placówek wypoczynku dzieci i młodzieży, oraz niektóre towary bezpośrednio związane z obsługą ruchu turystycznego. Dopłaty te mogą być wprowadzone na obszarze całego województwa lub jego części. Wysokość dopłat nie może przekroczyć 10% ceny usług lub towarów. Wpływy z dopłat zasilają wojewódzkie fundusze turystyki i wypoczynku lub regionalne fundusze rewalizacji zabytków.

Art. 15. 1. W obrocie towarami, na które ustala się ceny urzędowe lub ceny regulowane, stosowane są marże handlowe, ustalane przez właściwe organy administracji państwowej (marże urzędowe), z zastrzeżeniem przepisu ust. 2, 3 i 4.

2. Marże urzędowe są marżami maksymalnymi.

3. W wypadkach uzasadnionych odmiennym zakresem świadczeń, niż wynika to z obowiązujących warunków kupna i sprzedaży lub zwyczajów handlowych, mogą być na podstawie uzgodnienia zainteresowanych stron stosowane marże niższe lub wyższe od marż urzędowych.

4. W obrocie towarami, na które ustala się ceny umowne, są stosowane:

- 1) marże umowne, uzgodnione między zawierającymi umowę — producentem i jednostką handlową, albo
- 2) marże wynikowe, stanowiące różnicę między ceną dla producenta a ceną pobieraną przez jednostkę handlową.

5. W razie uzgodnienia marży umownej jednostka handlowa nie może bez zgody producenta sprzedać towaru po cenie zawierającej marżę wyższą niż uzgodniona.

6. Minister Finansów, w celu przeciwdziałania nadmiernemu wzrostowi marż umownych, może:

- 1) wprowadzić obowiązek stosowania marż urzędowych,
- 2) ustalić średnie wskaźniki marż umownych, obowiązujące w określonych jednostkach organizacyjnych handlu lub w obrocie określonymi grupami towarów.

7. W wypadkach określonych w ust. 6 pkt 2 jednostki organizacyjne handlu mogą stosować przy sprzedaży poszczególnych towarów marże umowne na poziomie niższym lub wyższym od wskaźników ustalonych na podstawie tego przepisu, z zachowaniem średniego wskaźnika marż w odniesieniu do określonej grupy towarów.

8. Minister Finansów, w porozumieniu z Ministrem Rynku Wewnętrznego, może ustalić listę towarów, w obrocie którymi obowiązuje stosowanie marż wynikowych.

Art. 16. 1. Sprzedawca ma obowiązek obniżyć cenę w razie:

- 1) pogorszenia jakości towaru i usługi w stosunku do norm przyjętych przy ustalaniu ceny,

- 2) zmniejszenia ilości, masy lub objętości towaru w stosunku do norm przyjętych przy ustalaniu ceny bądź wykonania usługi w zakresie mniejszym od umówionego
- 3) umówienia się o cenę właściwą dla usługi z terminem wykonania przyspieszonym (usługa ekspresowa) a wykonania jej w terminie zwykłym.

2. Jeżeli sprzedawca, w wypadku, o którym mowa w ust. 1, nie obniżył ceny, urzędy skarbowe wstrzymują dalsze stosowanie tej ceny i ustalają cenę odpowiadającą jakości, ilości, masie i objętości towaru oraz jakości, zupełności i terminowi wykonania usługi.

3. Cena odpowiadająca jakości towaru lub usługi, o której mowa w ust. 2, jest ustalana z uwzględnieniem opinii Polskiego Komitetu Normalizacji, Miar i Jakości lub upoważnionej przez Komitet jednostki organizacyjnej co do stopnia pogorszenia jakości.

4. Koszty sporządzenia opinii obciążają sprzedawcę stosującego cenę zawyżoną.

5. Minister Finansów, w porozumieniu z Ministrem Rynku Wewnętrznego, Prezesem Polskiego Komitetu Normalizacji, Miar i Jakości oraz właściwymi ministrami, ustala branżowe minimalne opusty cen umownych dla:

- 1) niższych klas jakości (gatunków, stopni, wyrobów) przewidzianych w normach lub innych przepisach dla poszczególnych towarów,
- 2) wyrobów o jakości niższej od wymaganej normą, dopuszczonych do obrotu na podstawie odstępstwa od normy.

Art. 17. 1. Towar przeznaczony do sprzedaży detalicznej powinien być oznaczony ceną.

2. Oznaczenia ceną towaru, na który obowiązują ceny urzędowe lub regulowane, dokonuje producent. W razie gdy na dany towar obowiązuje cena umowna, a producent zgodnie z zawartą między stronami umową nie ma obowiązku oznaczenia towaru ceną, obowiązek oznaczenia towaru ceną ciąży na sprzedawcy.

3. Minister Rynku Wewnętrznego, w porozumieniu z Ministrem Finansów, może określać towary przeznaczone do sprzedaży detalicznej, których oznaczenie ceną urzędową, regulowaną lub umowną może nastąpić w inny sposób niż bezpośrednio na towarze, lub towary nie wymagające oznaczenia ceną.

4. W miejscach sprzedaży detalicznej towarów oraz świadczenia usług muszą być uwidocznione ceny w sposób zapewniający prostą i nie budzącą wątpliwości informację o ich wysokości, a w odniesieniu do cen urzędowych — także o ich rodzaju (cena urzędowa).

Art. 18. 1. Ceny urzędowe i marże handlowe urzędowe ustala Minister Finansów, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może upoważnić inny organ administracji państwowej do:

- 1) ustalania cen urzędowych niektórych towarów i usług,
- 2) ustalania marż handlowych urzędowych,
- 3) określania zasad ustalania cen regulowanych.

3. Wojewodowie i prezydenci miast: stołecznego Warszawy, Krakowa i Łodzi ustalają ceny urzędowe niektórych towarów i usług; Rada Ministrów w wykazie, o którym mowa w art. 7 ust. 1, określa te towary i usługi.

4. Rady narodowe stopnia podstawowego, a w miastach podzielonych na dzielnice rady narodowe tych miast, określają strefy cen (strefy taryfowe) obowiązujące przy

przewozie osób i ładunków taksówkami osobowymi i bagażowymi.

Art. 19. 1. W razie stosowania przez sprzedawcę cen niezgodnie z przepisami ustawy lub przepisami wydanymi na jej podstawie, urzędy skarbowe wstrzymują dalsze stosowanie ceny i zobowiązują go do stosowania ceny prawidłowej.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do marż handlowych.

Art. 20. 1. Sprzedawca, który mimo pogorszenia jakości towaru lub usługi w stosunku do norm przyjętych przy ustalaniu ceny urzędowej, regulowanej lub umownej albo mimo zmniejszenia ilości towaru, jego masy lub objętości, wykonania usługi w zakresie mniejszym od umówionego lub z niedotrzymaniem przyspieszonego terminu jej wykonania — nie obniżył wysokości ceny i w ten sposób osiągnął kwotę nienależną, jak również sprzedawca, który w wyniku stosowania cen urzędowych lub regulowanych z naruszeniem przepisów osiągnął kwotę nienależną — są obowiązani do jej zwrotu nabywcy. Obowiązek zwrotu kwoty nienależnej ciąży również na sprzedawcy, który mimo ograniczeń w swobodzie kształtowania cen, o których mowa w art. 8 ust. 1, art. 13 ust. 1, ust. 2 pkt 1 i 4, ust. 3 i 4, art. 16 ust. 5 oraz art. 19, ustalił i pobrał lub podwyższył i pobrał cenę przekraczającą dopuszczalny poziom.

2. Jeżeli nienależna kwota nie zostanie zwrócona nabywcy, a okoliczność tę stwierdzi organ przeprowadzający kontrolę cen, sprzedawca jest obowiązany, niezależnie od zobowiązania wobec nabywcy, wpłacić do budżetu państwa kwotę dodatkową w wysokości 150% kwoty nienależnej. Obowiązek ten ciąży na sprzedawcy również wtedy, gdy zwrócił i pobrał kwotę nienależną po rozpoczęciu kontroli.

3. Do budżetu państwa podlega przekazaniu również kwota nienależna, jeśli uprawniony do jej otrzymania nabywca nie jest znany.

4. Inwestor będący jednostką gospodarki społecznej przekazuje w całości do budżetu państwa otrzymaną od wykonawcy obiektów budowlanych i robót budowlanych kwotę nienależną.

5. Decyzję o ustaleniu nienależnej kwoty podlegającej zwrotowi i kwoty dodatkowej, podlegającej wpłaceniu do budżetu państwa, wydaje urząd skarbowy.

6. Jeżeli okoliczność, o której mowa w ust. 2, stwierdzi w trakcie kontroli inny organ niż wymieniony w ust. 5, organ ten zwraca się do urzędu skarbowego o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 5.

7. Od decyzji ustalającej nienależną kwotę i kwotę dodatkową, wydanej przez urząd skarbowy, przysługuje odwołanie do izby skarbowej.

8. Decyzja o ustaleniu nienależnej kwoty i kwoty dodatkowej nie może być wydana, jeżeli od końca roku, w którym pobrano cenę, upłynął okres jednego roku.

9. Przepisy ust. 1—8 stosuje się odpowiednio w razie naruszenia przez sprzedawców porozumień w sprawach cen, zawieranych z nimi przez Ministra Finansów na podstawie art. 13 ust. 5.

10. Minister Finansów, w drodze rozporządzenia, określa terminy i tryb wpłacania nienależnych kwot i kwot dodatkowych do budżetu państwa.

11. Przepisy ust. 1—10 stosuje się odpowiednio do marż handlowych.

Art. 21. 1. W razie podwyższenia i pobrania ceny mimo niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 13 ust. 2 pkt 2, sprzedawca jest obowiązany przekazać do budżetu państwa kwotę w wysokości różnicy między ceną pobraną a ceną stosowaną przed dokonaną podwyżką.

2. W razie podwyższenia i pobrania ceny mimo niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 13 ust. 2 pkt 3, sprzedawca jest obowiązany przekazać do budżetu państwa kwotę w wysokości 10% różnicy wartości dokonanej sprzedaży, obliczonej na podstawie ceny pobranej i ceny stosowanej przed dokonaną podwyżką.

3. W razie nieprzekazania do budżetu państwa kwot, o których mowa w ust. 1 i 2, decyzję ustalającą ich wysokość wydaje urząd skarbowy; przepisy art. 20 ust. 6—8 stosuje się odpowiednio.

4. Minister Finansów, w drodze rozporządzenia, określa terminy i tryb wpłacania kwot, o których mowa w ust. 1—3, do budżetu państwa.

Art. 22. 1. Kontrolę cen sprawują Minister Finansów oraz izby skarbowe i urzędy skarbowe.

2. Społeczna kontrola kształtowania i przestrzegania cen realizowana jest na podstawie odrębnych przepisów ustawowych.

Art. 23. Sprzedawca jest obowiązany udostępniać przedstawicielom organów przeprowadzających kontrolę cen oraz organów kontroli społecznej dokumenty i materiały w celu przeprowadzenia kontroli cen, umożliwiać wstęp do pomieszczeń dla przeprowadzenia czynności kontrolnych, a także udzielać niezbędnych wyjaśnień i informacji.

Art. 24. Ceny urzędowe ogłasza się w wydawanym przez Ministra Finansów Dzienniku Urzędowym Cen.

Art. 25. 1. Ustawy nie stosuje się do:

- 1) opłat za najem lokali, opłat taryfowych za usługi pocztowe i telekomunikacyjne oraz innych opłat ustalanych na podstawie odrębnych ustaw,
- 2) cen towarów i usług przeznaczonych wyłącznie na potrzeby wojskowe oraz cen na świadczenia i usługi wykonywane przez wojskowe jednostki organizacyjne na rzecz żołnierzy oraz innych osób uprawnionych do tych świadczeń i usług,
- 3) cen w obrocie z zagranicą wyrażanych w obcej walucie.

2. Właściwość organów i zasady ustalania cen, o których mowa w ust. 1 pkt 2, określa Rada Ministrów.

3. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) cenie — rozumie się przez to również stawkę taryfową,
- 2) marży handlowej — rozumie się przez to również prowizję i narzut do ceny,
- 3) sprzedawcy lub sprzedaży — rozumie się przez to odpowiednio wykonawcę obiektu budowlanego i roboty budowlanej, wykonawcę prac geologicznych oraz wykonawcę usługi lub wykonanie obiektu budowlanego i roboty budowlanej, wykonanie prac geologicznych oraz świadczenie usługi.

Art. 26. 1. Traci moc dekret z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122).

2. Utrzymuje się w mocy ceny i marże handlowe, ustalone na podstawie dekretu, o którym mowa w ust. 1, do czasu ich zmiany w trybie przewidzianym w ustawie.